

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

proti

žalovanému: **Ministerstvo obrany**, Odbor sociálního zabezpečení, sídlem
Vršovická 1429/68, Praha 10,

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2014, č.j. 421/3-640V-4/2014-7542, a rozhodnutí
ze dne 30. 1. 2014, č. j. 421/3-640V-3/2014-7542,

takto:

I. Rozhodnutí ministerstva obrany ze dne 30. 1. 2014, č.j. 421/3-640V-4/2014-7542, a
rozhodnutí ministerstva obrany ze dne 30. 1. 2014, č. j. 421/3-640V-3/2014-7542, se ruší a
věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 6 000,- Kč do
třiceti (30) dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) ze dne
19. 12. 2013, sp. zn. 242714/ODCH-zam/OPIP, byla zamítnuta žádost žalobce o doplacení

odchodného (dále jen „rozhodnutí o odchodném“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek („odvolání“, které žalovaný posoudil jako námitky), o němž rozhodl žalovaný shora napadeným rozhodnutím č. j. 421/3-640V-4/2014-7542 tak, že námitky zamítl a napadené rozhodnutí VÚSZ potvrdil.

[2] Rozhodnutím VÚSZ ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 242714/VP-úprava/OPIP, byl žalobci upraven výsluhový příspěvek (dále jen „rozhodnutí o výsluhovém příspěvku“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek („odvolání“, které žalovaný posoudil jako námitky), o němž rozhodl žalovaný shora napadeným rozhodnutím č. j. 421/3-640V-3/2014-7542 tak, že námitky zamítl a napadené rozhodnutí VÚSZ potvrdil. Pro úplnost soud uvádí, že se žalobce v žalobě domáhal pozitivního rozhodnutí o svém právu – takovou pravomoc však soud ve správním soudnictví nemá. Proto vzal soud žalobu podle svého obsahu jako žalobu proti oběma správním rozhodnutím, když v žalobě žalobce uvedl důvody svého nesouhlasu s těmito rozhodnutími, a rozhodl o nich v souladu se soudním řádem správním.

II. Argumentace žalobce

[3] Žalobce v žalobě uvádí, že dne 1. 6. 2003 byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání s pracovním zařazením zahraničního pracoviště vládního experta na obnovu a rekonstrukci Iráku v dočasné koaliční americké vládě (CPA) v Bagdádu s titulem attaché velvyslanectví Bagdád. Služební poměr byl ukončen ke dni 31. 12. 2004. Od počátku vedl přesnou docházku, kterou odevzdával žalovanému. Od 1. 7. 2006 se řešilo proplacení práce přes čas. Po ukončení mise podal žalobce dne 12. 7. 2005 na žalovaného žalobu (příloha č. 1 žaloby), na jejímž základě žalovaný 9 let prověřoval, zda má žalobce na proplacení práce přesčas nárok. Ze závěru Agentury personalistiky Armády ČR (příloha č. 2 žaloby) vyplynulo, že žalobce má nárok na proplacení práce přesčas. Práce přesčas byla žalobci v plném rozsahu dne 19. 11. 2014 uhrazena včetně úroků z prodlení. S tímto rozhodnutím žalobce souhlasil a nechtěl situaci dále komplikovat tím, že by se odvolával proti výpočtu úroků z prodlení, které byly počítány až po návratu žalobce ze zahraničního pracoviště. Celková finanční částka byla žalobci zkrácena o 7% solidární daň, čímž vznikla žalobci škoda ve výši xxxxx Kč.

[4] Žalobce požádal dne 5. 11. 2014 o doplacení výsluhového příspěvku a doplatku odchodného a to od 1. 1. 2005, kdy odešel do civilu. Výsluhový příspěvek a odchodné se vypočítává z kompletního průměrného ročního příjmu včetně práce přesčas. O stanovení nového výsluhového příspěvku a odchodného žalobce nemohl požádat dříve, než mu byla uznána a vyčíslena práce přesčas. Výsluhový příspěvek byl žalobci vyplacen dne 3. 1. 2014 ode dne 5. 11. 2008 se započítáním daně ve výši 15%. Daň v této výši se však hradí až ode dne 1. 1. 2011. Doplacení výsluhového příspěvku od 1. 1. 2005 do 4. 11. 2008 žalovaný zamítl, stejně jako odchodného, z důvodu promlčení. K promlčení však podle žalobce došlo neochotou, liknavostí, nečinností a protiprávním jednáním, nejedná se tedy podle jeho názoru o promlčení.

III. Vyjádření žalovaného a obsah správního spisu

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl ze služebního poměru poprvé propuštěn dnem 31. 1. 2000. Za 21 ukončených roků služby mu byl přiznán rozhodnutími

VÚSZ ze dne 10. 3. 2000, č. j. 571026/6617/702 od 1. 2. 2000 výsluhový příspěvek v částce xxxxxx Kč měsíčně a odchodné v částce xxxxxx Kč. Obě výsluhové náležitosti byly přiznány za použití § 165 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném do 27. 6. 2002, podle zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění účinném do 30. 11. 1999. Podle § 33d tohoto zákona byl pro vyměření dávek rozhodný platový tarif a pravidelné příplatky náležející vojákovvi v posledním kalendářním měsíci trvání služebního poměru a měsíční průměr proměnlivých příplatků, odměn a premií vyplacených v kalendářním roce předcházejícím dni skončení služebního poměru, pokud podléhaly dani ze mzdy.

[6] Žalobce byl dnem 1. 6. 2003 znovu povolán do služebního poměru vojáka z povolání na dobu dvou let, tj. do 31. 5. 2005, na systemizované místo starší důstojník Zahraničního pracoviště Bagdád GŠ AČR. Následně VÚSZ vydal rozhodnutí o zániku nároku na výsluhový příspěvek dnem 31. 5. 2003 a zastavení jeho výplaty (§ 135 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb.). Dne 4. 1. 2005 obdržel VÚSZ kopii rozkazu ředitele Ředitelství personální podpory č. 1891 ze dne 29. 12. 2004, podle kterého služební poměr žalobce dnem 31. 12. 2004 zanikl podle § 18 písm. h) zákona č. 221/1999 Sb., tj. pro ztrátu zdravotní způsobilosti. Následně žalobce dne 11. 1. 2005 požádal o přiznání výluhového příspěvku a odchodného, které byly žalobci přiznány; za 23 ukončených let služby mu byl přiznán rozhodnutím VÚSZ ze dne 24. 1. 2005, č. j. 571026/6617/702/14, od 1. 1. 2005 výsluhový příspěvek v částce 12 342 Kč měsíčně a rozhodnutím ze dne 24. 1. 2005, č. j. 571026/6617/702/15 odchodné v částce xxxxxxxx Kč (po odečtení částky odchodného přiznaného v roce 2000). Průměrný hrubý měsíční plat pro výpočet obou výsluhových záležitostí byl stanoven (podle § 143 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb.) z platů žalobce za poslední rok před zánikem jeho služebního poměru (tj. z platů z kalendářního roku 2004), a činil xxxxxx Kč. Proti rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku uplatnil žalobce opravný prostředek, jehož podstatou byl nesouhlas se zápočtem doby služby v zahraničí pouze jednonásobkem. O opravném prostředku žalovaný rozhodl dne 20. 5. 2005.

[7] Dne 5. 11. 2013 žalobce požádal o přepočet obou výše uvedených výluhových náležitostí, k níž přiložil rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky ze dne 18. 10. 2013, č. j. 474-81/2013-2230, kterým bylo rozhodnuto, že za dobu působení žalobce na zahraničním pracovišti mu náležel plat za práci přesčas v celkové částce xxxxxx Kč, a úroky z prodlení ve výši 2,5% ročně za dobu od 16. 8. 2004 do zaplacení. VÚSZ zahájil správní řízení, které přerušil do vyřešení tzv. předběžné otázky. Finanční doklady (mzdové listy), na základě kterých mohl VÚSZ provést přepočet výluhových záležitostí, byly tomuto úřadu doručeny dne 3. 12. 2013. Dne 19. 12. 2013 vydal VÚSZ ve změnovém řízení (§ 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů), rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku od data přiznání, tj. od 1. 1. 2005, a to na částku xxxxxxxx Kč měsíčně, přičemž nově stanovený průměrný měsíční hrubý plat činil xxxxxxxx Kč. Dávka pak byla následně zvýšena podle všech právních předpisů, kterými byly po 1. 1. 2005 zvyšovány již přiznané důchody a po posledním zvýšení od 1. 1. 2014 činí celkem xxxxxxxx Kč měsíčně. Dále byl proveden doplatek dávky (podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., za použití § 142 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb.), a to zpětně za 5 roků od doručení žádosti žalobce o její přepočet, a činil xxxxxxxx Kč. Protože výsluhové příspěvky podléhají od 1. 1. 2011 zvláštní sazbě daně ve výši 15% (§ 36 odst. 2 písm. v)

zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 346/2010 Sb.], byl této dani podroben i tento doplatek. Po zdanění náležel tedy žalobci k výplatě v částce xxxxxx Kč.

[8] Žádost žalobce o doplatek odchodného byla rozhodnutím VÚSZ zamítnuta, neboť uvedená výsluhová náležitost je na rozdíl od výsluhového příspěvku dávkou jednorázovou. Žalobci byla tato dávka přiznána v lednu 2005 a vyplacena v únoru 2005. Žádost o její doplatek však byla VÚSZ doručena až dne 5. 11. 2013., tedy po uplynutí zákonem stanovené pětileté prekluzivní lhůty. Doplatek na této výsluhové záležitosti tak již žalobci nenáležel.

[9] Žalovaný v napadených rozhodnutích nárok žalobce nezpochybnil, v postupu VÚSZ však neshledal pochybení. Skutečnost, že výsluhové náležitosti byly vyplaceny v nižší částce, než náležely, tento správní úřad nezavinil. Při rozhodování o přiznání obou dávek vycházel z relevantních dokladů (propuštění vojáka ze služebního poměru, výkazy doby služby a mzdové listy). O sporu, který žalobce vedl s orgány žalovaného ve věci finančních nároků za dobu jeho služby na zahraničním pracovišti, byl VÚSZ informován až podáním žalobce ze dne 31. 10. 2013.

[10] Žalovaný k tomu dodal, že o výsluhových náležitostech vojáků z povolání po zániku jejich služebního poměru rozhodují orgány sociálního zabezpečení žalovaného zmocněné k tomu v § 142 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb. v řízení podle části osmé tohoto zákona. Při svém rozhodování tyto orgány vycházejí z relevantních dokladů, o kterých je rozhodováno služebními orgány podle § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. v řízení ve věcech služebního poměru podle části deváté tohoto zákona (viz § 145 odst. 1 ve znění zákona č. 122/2012 Sb.). V řízení ve věcech služebního poměru se přitom postupuje i tehdy, když služební poměr vojáka zanikl (§ 152). Pokud je v tomto řízení vydáno rozhodnutí, které má dopad na výsluhové náležitosti vojáka, VÚSZ rozhoduje po doručení tohoto rozhodnutí z moci úřední ve změnovém řízení (§ 56 zákona č. 155/1995 Sb., za použití § 142 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb.). Řízení o výsluhových záležitostech je tedy samostatným řízením podle jiných ustanovení § 221/1999 Sb., ve kterém je příslušný rozhodovat zvláštní orgán sociálního zabezpečení žalovaného, zatímco o platových náležitostech rozhodují příslušné služební orgány v řízení ve věcech služebního poměru.

[11] Při rozhodování o opravných prostředcích žalobce si byl žalovaný vědom toho, že v důsledku nesprávného postupu, resp. prodlení v rozhodování služebních orgánů žalovaného, došlo v jeho případě k újmě. Má však za to, že tato újma by se měla řešit v rámci odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, tj. podle zákona č. 82/1998 Sb. Ve věci zdanění doplatku výsluhového příspěvku a proplacení úroků z prodlení odkazuje žalovaný na své rozhodnutí ze dne 30. 1. 2014, č. j. 421/3-640V-3/2014-7542. Žalobu považuje za právně neopodstatněnou a navrhuje proto její zamítnutí.

[12] V replice žalobce uvedl, že nerozumí postupu žalovaného, který zdanil jemu náležející doplatek na výsluhovém příspěvku, na nějž měl nárok ještě před zavedením zvláštní 15% daně. Nerozumí ani tomu, že žalovaný jeho nárok nezpochybnil, přesto však jeho opravné prostředky zamítl. Závěry žalovaného ve vztahu k promlčení svého nároku považuje za nespravedlivé.

[13] V duplice žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je v rozporu s platným právním řádem. Ke zdanění dávky výsluhového příspěvku žalovaný uvedl, že byl jako plátce dávky povinen každou dávku výsluhového příspěvku vyplacenou a zúčtovanou po 1. 1. 2011 zdanit a sraženou daň odvést správci daně. Daňové předpisy nerozlišují, za jaké období je dávka vyplácena, ale kdy je zúčtována. Orgán sociálního zabezpečení žalovaného o dani nerozhoduje, je pouze v pozici plátce. Dále žalovaný nad rámec již uvedeného doplnil, že není odpovědný za nesprávné a zdlouhavé rozhodování služebních orgánů ve věci platových nároků.

IV. Posouzení věci soudem

[14] Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[15] Žalobce v žalobě nastolil dva okruhy žalobních námitek. První se týká promlčení jím uplatněných nároků v podobě doplatku výsluhového příspěvku a odchodného za období od 1. 1. 2005 do 4. 11. 2008. Druhý se týká zdanění přiznaného výsluhového příspěvku i za období ode dne 5. 11. 2008, když tento příjem podléhá zdanění ve výši 15% až ode dne 1. 1. 2011.

[16] Při posouzení postupu žalovaného, který – jakožto plátce daně - podrobil žalobci přiznané nároky 15% dani z příjmů vyšel zdejší soud z usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 40/2014-39, podle něhož soudnímu přezkumu podléhá rozhodnutí o přiznání či o úpravě výše výsluhového příspěvku podle zákona o vojácích z povolání, jehož součástí je pro dobu po 31. 12. 2010 i výrok o výši vyplácené dávky po srážce daně provedené podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů, a to v celém rozsahu. Z navazujícího rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 40/2014-50, Nejvyšší správní soud, jakož i ze související judikatury (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 65/2013 – 23, ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 As 157/2014 – 34, a ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Afs 307/2014 – 37, a na ně navazující odmítavá usnesení Ústavního soudu) ve vztahu k zavedení zvláštní sazby daně pro zdanění výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání pro období od 1. 1. 2011 vyplývá, že zdanění výsluhového příspěvku, přiznaného v době, kdy byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmu, je z hlediska ústavnosti obecně přípustné. Jinými slovy, tzv. nepravá retroaktivita, kdy se na právní vztahy vzniklé za platnosti starého práva a tímto právem spravované, uplatní od doby své účinnosti právo nové, tj. pouze do budoucnosti se mění práva a povinnosti spojené s těmito již vzniklými vztahy, je obecně přijímaná a akceptovatelná, protože zajišťuje kontinuitu právního řádu.

[17] Jinak je tomu však u tzv. pravé retroaktivity, kdy je novou právní úpravou určován již vzniklý právní vztah a nároky z něj vzniklé ještě před účinností této úpravy. Jak vyplývá z rozhodovací činnosti Ústavního soudu [např. nálezu ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 22/13 (N 185/71 SbNU 221; 22/2014 Sb.), nález ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09 (42/2013 Sb., N 5/68 SbNU 89), nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (N 102/65 SbNU 367; 220/2012 Sb.), nález ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, nález ze

dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96], zákaz pravé retroaktivity patří k základním principům právního státu. Prává retroaktivita je tedy (až na striktně omezené výjimky) v zásadě nepřípustná.

[18] Účinky zákona č. 346/2010 Sb., který novelizoval příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů tím, že doplnil do § 36 odst. 2 zákona o daních z příjmů, upravujícího zvláštní sazbu daně ve výši 15 %, nové písmeno v), jež zvláštní sazbou daně zdaňuje výsluhové příspěvky a odbytné u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů, představují tzv. nepravou retroaktivitu. Toto zdanění nebylo zavedeno zpětně, ale do budoucna, od okamžiku účinnosti zákona. V důvodové zprávě k zákonu č. 346/2010 Sb. se k tomu uvádí: „Z důvodu snížení schodku rozpočtů veřejných financí a v souladu s navazující reformou veřejných financí se navrhuje zrušit osvobození některých výsluhových náležitostí u bývalých vojáků z povolání. Konkrétně jde o výsluhový příspěvek a odbytné (§ 131 a následující zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání), a dále o obdobná plnění poskytovaná bývalým příslušníkům bezpečnostních sborů podle zákona č. 361/2003 Sb. Jedná se o nesystémové daňové výhody, které byly převzaty z dřívějších právních předpisů o zdaňování mezd a byly poplatné době svého vzniku. Tyto příjmy budou nově výlučně zdaňovány (obdobně jako důchody a penze) jako tzv. ostatní příjmy podle § 10 zákona, a to v tomto případě srážkou zvláštní sazbou daně ve výši 15 %.“ Jak z citovaného textu vyvodil Nejvyšší správní soud ve výše odkazovaných judikátech, „zdanění se nevztahuje k částkám vyplaceným před účinností zákona č. 346/2010 Sb., ale pouze k částkám určeným k výplatě po 1. 1. 2011.“

[19] Nyní se neposuzuje otázka retroaktivního působení právní normy (zákona č. 346/2010 Sb.), která ostatně již byla vyřešena a žalobce ji ani nenamítá, nýbrž jde o posouzení namítané retroaktivity interpretace a aplikace této právní normy na výsluhový příspěvek, jež měl být žalobci přiznán (a určen k výplatě) ještě před účinností zákona č. 346/2010 Sb., došlo k tomu však až poté.

[20] Ze spisového materiálu žalovaného vyplývá, že žalobci byl přiznán výsluhový příspěvek rozhodnutím VÚSZ ze dne 24. 1. 2005, č. j. 571026/6617/702/14, od 1. 1. 2005 ve výši xxxxxxxx Kč. Dne 12. 7. 2005 podal žalobce u Městského soudu v Brně žalobu na Českou republiku – Ministerstvo obrany na proplacení práce přesčas na Zahraničním pracovišti Bagdád. Obvodní soud pro Prahu 6, jemuž byla žaloba Městským soudem v Brně jako místně příslušnému postoupena, rozhodl ve věci usnesením ze dne 20. 7. 2007, č. j. 19 C 83/2006-37, tak, že řízení zastavil z důvodu, že ve věcech služebního poměru rozhoduje příslušný služební orgán z důvodu existence speciální právní úpravy (zákon o vojácích z povolání). Náčelník Generálního štábu Armády ČR (dále jen „NGŠ AČR“) žádost žalobce rozhodnutím ze dne 11. 2. 2008 zamítl, toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Dalším rozhodnutím NGŠ AČR ze dne 7. 12. 2012 byla žádost žalobce opět zamítnuta, toto rozhodnutí však následně bylo prohlášeno žalovaným za nicotné z důvodu jeho vydání věcně nepřislušným služebním orgánem. Příslušný služební orgán (Agentura personalistiky armády ČR) následně vydal rozhodnutí dne 18. 10. 2013, č. j. 474-81/2013-2230, jímž žalobci přiznal za dobu jeho působení na Zahraničním pracovišti Bagdád od 12. 7. 2003 do 6. 6. 2004 plat za práci přesčas ve výši xxxxxxxx Kč s příslušenstvím. Na základě tohoto rozhodnutí požádal žalobce VÚSZ dne 5. 11. 2013 o stanovení a doplacení nového výsluhového příspěvku a

odchodného. VÚSZ následně vydal rozhodnutí o odchodném a rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, kdy podstatou rozhodnutí o výsluhovém příspěvku je podrobení tohoto příspěvku 15% zvláštní sazby daně v doplatku za období od 5. 11. 2008 do 31. 12. 2013, podstatou rozhodnutí o odchodném je promlčení nároku z důvodu jeho opožděného uplatnění.

[21] S tímto rozhodovacím důvodem nemůže soud souhlasit. Nejprve se soud v argumentaci zaměří na otázku zdanění výsluhového příspěvku za období od 5. 11. 2008 do 31. 12. 2013.

[22] Jak bylo shora uvedeno, příslušná zvláštní sazba daně byla zavedena zákonem č. 346/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011. Výplata dávek je tak této dani podrobena až u nároků, které vznikly (dospěly) po tomto datu, byť se jedná o dávky, které byly vypočteny z rozhodných skutečností vzniklých před nabytím účinnosti tohoto zákona. V tom se objevuje přípustná tzv. nepravá retroaktivita. Nicméně dávky, k nimž měl žalobce nárok na výplatu před nabytím účinnosti tohoto zákona, touto zvláštní sazbou daně podrobeny být nemohou, neboť takovou aplikací dochází k naplnění tzv. pravé retroaktivity, která není přípustná. Je nerozhodné, kdy dávky byly žalobci fyzicky vyplaceny – pro zdanění (tedy vznik nároku státu na snížení vyplaceného plnění z důvodu uplatněné daně) je podstatnou skutečností, za jaké období bude příslušná dávka vyplácena – v tomto případě toto období předchází částečně nabytí účinnosti zákona č. 346/2010 Sb. Proto taková dávka tomuto zdanění nemůže být podrobena, neboť zákon nemůže zpětně (retroaktivně) zdaňovat již dospělé nároky (dávky), které měly být vyplaceny před nabytím jeho účinnosti, z různých důvodů k této výplatě však nedošlo. Takový postup není možný, neboť zdaňuje plnění (dávku), která tomuto zdanění podléhat nemohla, neboť v příslušné době takové dani nepodléhala. Jak bylo shora uvedeno, výklad jiný je uplatnění tzv. pravé retroaktivity, která je nepřípustná.

[23] Názor žalovaného, že je pouze plátcem daně, nikoliv jejím správcem, je nepřipadný. O nároku rozhoduje žalovaný, proto je to on, kdo musí posoudit, zda příslušná dávka dani podléhá, či nikoliv – sice ve vztahu k odvodu daně do veřejného rozpočtu je v postavení plátce daně (odvádí platbu daně za jiného, který je poplatníkem), v tomto případě však spor neběží o výši sražené daně, ale o posouzení, zda příslušná dávka dani podléhá či nikoliv. Proto se jedná o posouzení nároku, o němž vydává žalovaný správní rozhodnutí a je tak povinen o něm sám autoritativně rozhodnout; žalovaný (resp. prvostupňové správní úřad) svým rozhodnutím zakládá právo na výplatu příslušné dávky a rozhoduje o její výši. Musí tak rozhodnout i o výši příslušné srážkové daně, případně o tom, zda určitá platba dani podléhá či nikoliv.

[24] Pro úplnost tak soud sumarizuje, že platby poskytnuté žalobci z titulu výsluhy za období od 5. 11. 2008 do 31. 12. 2010 nemohly být předmětem daně podle zákona č. 346/2010 Sb., neboť právo na výplatu těchto dávek vznikl před nabytím účinnosti tohoto zákona. V tomto směru je nutné znovu výsluhu přepočítat v souladu s tímto právním názorem soudu.

[25] Ohledně námitky promlčení žalobcem uplatněných nároků v podobě doplatku výsluhového příspěvku a odchodného za období od 1. 1. 2005 do 4. 11. 2008, je pak nutné

vycházet z těchto podstatných skutečností. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že tento nárok je promlčen, neboť jej žalobce uplatnil až dne 5. 11. 2013 u příslušného orgánu (Vojenského úřadu sociálního zabezpečení), přičemž vychází z úpravy promlčení v ust. § 55 a 56 zákona č. 155/1995 Sb. S takto úzce vymezeným pojetím uplatnění příslušného nároku soud nemůže souhlasit. Žalovaný vychází z předpokladu, že příslušný nárok je nutné uplatnit u příslušného správního orgánu, jímž je Vojenský úřad sociálního zabezpečení, jiné uplatnění nároku neuznává, resp. neuznává, že se o skutečnostech, podstatných pro tento nárok vedlo právní řízení. Takový postup a výklad je však příliš zjednodušující a nebere na zřetel okolnosti případu i uplatnění nároku žalobce u soudu. Jak je patrné z obsahu správního spisu, žalobce svůj nárok na výplatu platu (resp. nesouhlas s výpočtem platu, což má vliv na výši výsluhového příspěvku a odchodného) uplatnil podanou žalobou u soudu dne 12. 7. 2005, a to za období roku 2003 – 2004. O tomto jeho uplatnění nároku bylo rozhodnuto rozhodnutím Agentury personalistiky AČR ze dne 18. 10. 2013, čj. 474-81/2013-2230. Až tímto rozhodnutím došlo k rozhodnutí o jím uplatněném nároku ze dne 12. 7. 2005. Podstatou sporu byl nesouhlas žalobce s tím, že mu v rozhodném období nebyla započtena práce přesčas, což se odrazilo (resp. musí odrazit) ve výši výsluhového příspěvku a odchodného. Rozhodným datem, kdy se žalobce svého práva domáhal, tak sice může být den 5. 11. 2013, kdy byla Vojenskému úřadu sociálního zabezpečení doručena žádost žalobce o doplacení příslušných částek, ale musí být brána v úvahu doba, kdy se žalobce svého nároku domáhal – tedy doba, kdy svůj nárok uplatnil (u soudu dne 12. 7. 2005), a doba řízení, než o něm bylo pravomocně rozhodnuto (rozhodnutí ze dne 18. 10. 2013). Tato doba je podle názoru soudu dobou „řízení o důchodu“ podle ust. § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., a tuto dobu je tak nutné od počítání běhu promlčecí doby odečíst. Je tomu tak proto, že podanou žalobou se žalobce domáhal přepočtu příslušné výše nároku, proto je nutné vycházet z toho, že dokud o tomto nároku nebylo autoritativně rozhodnuto, běželo příslušné řízení (přičemž je nepodstatné, zda část tohoto řízení běžela nejprve před civilním soudem – o žalobcem uplatněném nároku nakonec bylo rozhodnuto správním úřadem – příslušným služebním orgánem – v rámci jeho kompetence). Ačkoliv se v případě takto uplatněného nároku nejednalo přímo o důchod, ale o jeho plat, tato skutečnost je však podstatná pro výši jednotlivých výplat důchodu (tedy konkrétně výsluhového příspěvku a odchodného), které se postupně promlčují. Dokud tak o výši platu žalobce autoritativně rozhodnuto nebylo, nemohla tato skutečnost mít vliv na výplatu důchodu (tou se stala až tímto rozhodnutím), a proto při posuzování doplacení této výše důchodu podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. je nutné při promlčení odečíst dobu, kdy se žalobce domáhal svého nároku.

[26] Shora uvedená právní úvaha respektuje právně významnou skutečnost, která má zásadní vliv na vypočtení příslušné dávky – pokud nebyl plat žalobce řádně stanoven, byla částka, z níž mu byla vypočtena dávka výsluhy a odchodného nižší. Až po jejím pravomocném stanovení tak mohla být vypočtena znovu, což má přímý vliv na výši jednotlivé dávky výplaty důchodu. Proto řízení, v němž se žalobce výše platu domáhal, má vliv na jednotlivou dávku důchodu, a proto se jedná o řízení o důchodu ve smyslu shora uvedeném, které má vliv na běh promlčecí doby podle zákona č. 155/1995 Sb.

V. Závěr a náklady řízení

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a obě napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení

(ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu přiznal toto právo, výše byla stanovena jako zaplacený soudní poplatek z podané žaloby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. února 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu